

Bud'te strážliví! Bud'te bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako „lev řvoucí“ a hledá, koho by pohltit. Vzepřete se mu, zakotvení ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude ve světě procházejí tímž utrpením jako vy. A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen. [1 P 5, 8 – 10](#)

Obyčejně když si připravuji kázání, tak se snažím pozorně číst text, na který budu kázat. Předpokládám, že to tak dělá každý. Tentokrát jsem změnil způsob. Poté, co jsem si přečetl tento text jsem přepnul na youtube kanál a dal si do vyhledavače „jak loví lev“ nebo „hunting lion“ a sledoval, co vlastně Petr popisuje, protože u nás na sídlišti s lovicími lvy moc zkušeností nemáme (-: Lev loví tak, že obchází stádo a občas zařve. Dělá to proto, že chce stádo zneklidnit a rozeštvat. Proti celému stádu nemá moc šanci, protože to, pokud cítí nebezpečí se postaví do kruhu, a brání se kopyty. S jednou gazelou nebo zebrou ale nemá problém. Cílem je, aby stádo propadlo zmatku a rozeběhlo se. Pokud se tak stane, lev nebo lvi oddělí jeden kus a slovy Petra ho pohltí. Protože jsem fandil gazelám, skoro jsem jim napovídal nerozebíhejte se, držte pohromadě, jste úplně hloupí, přece víte, že jednotlivě nemáte šanci. Jenže mě neposlechli. Zároveň když pozoruji některé sbory, tak se při vši úctě někdy podobně chováme i my. Podobně jako hloupé zebry nebo gazely...

Když čteme text o ďáblovi, pak v latinské Americe, v Asii nebo v Africe, by s ním posluchači neměli problém. Čteme-li ho v Evropě, pak to vypadá tak trochu jako pohádka. Ďábel, který je zde přirovnáván k lovicímu lvu? Petr ale stejně jako další pisatelé Bible píše nikoli o zlu ale zlé bytosti.

Na západě tomuto pojetí moc nevěříme, protože zlo jsme schopni tzv. vědecky odůvodnit a to tak, že zlo má buď psychologické, nebo sociologické důvody. Asi nejznámější teorie je teorie nevinného divocha vycházející z teze, že člověk je ve své podstatě dobrý a zkazila ho společnost. Rodí se jako nepopsaný list papíru a pokud na tento nepopsaný list napíšete dobré věci, bude člověk dobrý, pokud zlé, bude zlý. Myšlenka nevinného divocha pak prostupuje literaturu a je známá třeba v postavách robinsona, indiánů a dalších. Argumenty o propojení zla a prostředí jistě nemůžeme vyloučit, zároveň ani harmonické prostředí z lidí neudělá anděly.

Dalším problémem je, že v naší společnosti nemáme příliš rádi slovo zlo. Je příliš černobílé, příliš odsuzující a posuzující a to se v rámci korektnosti nemá vyslovovat. Proto se volí slova jako disfunkce, patologie, úchylka, odchylka od normy nebo nemoc. Ano, někdy to tomu tak skutečně je, ale někdy nikoli. Zlo je zlem a je třeba ho dokázat pojmenovat. Psychologie a sociologie může člověka kultivovat, ale nevymýtí z něj zlo. Zlo, které je personifikované v osobě Satana a dalších zlých bytostí existuje. Když psal S. C. Lewis předmluvu ke své slavné knize Rady zkušeného ďábla, pak poznamenal: *Ve vztahu k ďáblům se lidé mohou dopustit dvou stejně závažných chyb. První z nich je nevěřit v jejich existenci. Druhou chybou je v ně věřit a současně o ně mít přílišný a nezdravý zájem. Ďáblové mají z obou těchto chyb stejně velkou radost.* Martin Loyd Jones napsal: *„Jsem si jistý, že jedna z hlavních příčin dnešního úpadku církví je v tom, že zapomněla na ďábla. Vše se připisuje nám, všichni jsme se stali ve svém postoji a myšlení psychology. Nepoznáváme tento velký a objektivní fakt bytí ďábla, protivníka, žalobce a jeho ohnivé šípy“.*

Petr konkrétně zde spojuje utrpení s ďáblem. Někdy utrpení křesťana posílí a platí, že krev mučedníků je símě nových křesťanů, někdy ale utrpení křesťana zlomí. Zde vidíme, že Petr

považuje utrpení za jeden ze způsobů, jak ďábel může působit. Netvrdím, že je tomu tak pokaždé, nikdy bych zde nedal automatické rovnítko, ale že je to jeden ze způsobů.

Protože jsme na kazatelské pastorálce, chtěl bych téma utrpení a bolesti, o kterém Petr píše, vztáhnout na nás, na kazatele. R. Rohr v knize Adamův návrat napsal: „Veškerá velká spiritualita učí jak zacházet se svou bolestí.... Nakonec jde o jedno jediné: Jak naložíte se svou bolestí? Budete z ní obviňovat druhé? Budete si myslet, že musí být odstraněna? Bolest je velký učitel, přestože nikdo z nás si to nechce připustit. Pokud svou bolest nepřeměníme, budeme ji tak či onak dál předávat.“ VIDEO (Ukázka z filmu Zátonek od 1, 44:40 – „muž se od dítěte liší tím, jak zareaguje na bolest“. Dítě se lituje, je nepříjemné, vyžaduje pozornost.) Pokud nenaložíme správně se svojí bolestí, může se stát následující:

1. S tím, jak budeme stárnout, budeme více a více neohební, budeme se svých selhání obviňovat druhé a budeme stále malichernější.
2. Začneme svoje zranění vracet pod heslem jak oni mě, tak já jim.
3. Strach z bolesti nás povede k tomu, že se budeme bát jít do konfliktů, do kterých jít máme. Zároveň když už do konfliktu vstoupíme, budeme se chovat brutálně a manipulativně, což ale nevyjadřuje nic jiného, než naší hlubokou nejistotu.
4. Pokud nás bolest nepromění, pak nás zatvrdí a stanou se z nás cynikové. Pak najednou z úst pastorů slyšíme slova typu „svědectví bylo naivní“, „nevěřím, že se člověk může skutečně změnit“, „čistota před svatbou je mýtus“, „nemám pro církev naději“, „chvály jsou jen emoce“ atd. Někteří tomu říkají smysl pro realitu, ale je to cynismus. To, že nás někdy něco zranilo, něco nevyšlo, šíříme dál. Pokud nás bolest zatvrdila a ztratili jsme naději, je třeba s tím něco rychle dělat.
5. Strach z bolesti nás umrtví před tím abychom něco riskovali, zkoušeli a povede nás k tomu, abychom se pohybovali jen v prostoru jistého. Navíc nás budou provokovat ti, kdo takoví nejsou.
6. Svou zmrtvělost budeme předávat své rodině, dětem, přátelům, sboru.

Jako kazatelé a služebníci jsme vystaveni mnoha situacím, které působí bolest a které nás mohou posunout nebo zatvrdit. Proto tak moc záleží na tom, jak budeme schopni a ochotni zpracovat bolest.

Nevím, jak druh bolesti měl přesně na mysli Petr, ale každá Bohem neproměněná bolest je v posledku devastující. Jak pro nás, tak pro naše okolí.

Co s tím? Vzepřete se ďáblu. Aby se člověk mohl něčemu vzepřít, potřebuje se zapřít, mít pevnou půdu pod nohama. Můžeme být sebesilnější, ale pokud se budeme přetahovat a budeme stát na lodičce, vždy nás ten, kdo stojí na pevné zemi přetáhne. A co je zde onen pevný bod? Víra. Jenže to je dost abstraktní. Představte si, že za vámi někdo přijde s tím, že cítí pokušení, bolest, trápení a vy mu poradíte, vzepři se tomu ve víře. Určitě je to pravda, zároveň je to pravda podobná, jako když nemocnému řeknete ber léky. Co to znamená?

Jak se nenechat zatvrdit bolestí? Potřebujeme vzít se vši vážností, že jsme v bitvě a abychom obstáli, je moudré používat nástroje, které nám Pán Bůh světil. Bez nich bitvu nelze vyhrát. V textu vidím tři důležité věci.

Začal jsem obrazem lva a stáda. Jak youtube tak Petr ukazují na lva resp. ďábla, který obchází. Petr připomíná další bratry, kteří prochází utrpením. První věc je, že aby nás utrpení nezatvrdilo, potřebujeme druhé. Potřebujeme se navzájem. Potřebujeme svoje zápasy spolu nést. Spolu znamená s dalšími bratry, ne jen ze svými manželkami. Nést svoje zápasy nikoli s těmi, kdo nám potvrdí, co chceme slyšet, ale o kterých platí, že železo se železem ostří. Proto jsem tak rád že se podařili společné supervize. Proto jsem tak rád, že jedním z přínosů pastorálek je, že jsme spolu a potřebujeme se. Zmínka bratři všude na světě může znamenat i to, nejste na to sami. Dokonce nemáme na to být sami. Pokud jsme, pak jsme jako osamělá gazela prchající mimo stádo, která ale proti lvu neobstojí.

Bůh veškeré milosti. Aby nás nepřemohla bolest, potřebujeme prožít milost. Jak konkrétně? Odhalit zraněnou část našich životů a tu umístit do Božího světla. Možná si beze strachu přiznat, že se bojím, že jsem se stal cynikem, že okolo sebe šířím negativitu. Jenže toto je přesně moment, kdy s námi Bůh začne pracovat a bolest promění. „Být zasažen milostí neznámá, že se nám jednoduše daří lépe se ovládat v oblasti morálky, že lépe zápasíme se svými chybami a že máme lepší vztahy s jinými lidmi. Morální pokrok může být ovocem milosti, není to však milost sama. Milost nás zasahuje, když trpíme velkou bolestí a hlubokým neklidem. Zasahuje nás, když kráčíme temným údolím nesmyslného a prázdného života... Zasahuje nás, když už nedokážeme snést znechucení sebou samotným, svou lhostejností, slabostí a nepřátelstvím, když nás trápí, že nám chybí směr a vyrovnanost. V takové chvíli pronikne do naší temnoty paprsek světla. Jako kdyby nám nějaký hlas říkal, jsi přijat, jsi přijat tím, kdo je větší než ty.... Nic nehledej, nic nepředváděj, jednoduše přijmi skutečnost, že jsi přijat. Pokud se nám něco takového stane, zakoušíme milost. Možná po takové zkušenosti nebudeme lepší, než jsme byli, možná nebudeme ani více věřit. Přesto se však všechno promění.“ (P. Tillich)

Třetí – Petr píše, že Bůh nás obnoví, utvrdí a posílí. Co tato slova vyjadřují? Jednak naději a jednak realitu. Kdo potřebuje obnovu, utvrzení a posilu? Ten, kdo tyto vlastnosti nemá, komu chybí. Obnovu potřebuje ten, kdo cítí, že mu dochází dech. Utvrzení ten, kdo ztrácí půdu pod nohama. Posilu ten, kdo slábne. Někdy je prvním krokem k obnově a proměně si vůbec tuto slabost připustit, pojmenovat abychom jí díky Boží milosti následně mohli dát do Božího světla. Petr ví, že utrpení, zápasy mají schopnost nás vychýlit, ale slibuje, že to nebude stále, že je světlo na konci tunelu. Pokud přijmeme Boží uzdravení, bolest nás promění do Kristovy podoby. Pokud nikoli, bolest nás zatvrdí. VIDEO: [\(2\) Motivační řeč Samvěda Křepelky - YouTube](#)

Přiznám se, že někdy cítím to, co Frodo: „Nedokážu to. Všechno je špatně. Ani bych tu neměl být, ale jsem. Ale nakonec je to jen pomíjivá věc, tenhle stín i tma musí skončit!

Petr píše, že „Bůh nás obnoví, utvrdí a posílí.“

Navzdory tomu ale věřím, že nový den přijde, a až vysvitne slunce, bude svítit jen jasněji! Ale myslím, že teď chápu. Už vím, lidi v těch příbězích měli spoustu možností vrátit se, ale nevrátili se. Šli dál něčeho se drželi." A čeho se držíme my? Křepelka: „V tomhle světě ještě je dobro, pane Frodo. Stojí za to o něj bojovat.“

Asi nemusím říkat, kdo je to Dobro a za co stojí bojovat. Bude to bolet, ale vědomí, že náš boj má smysl nakonec přemůže strach a bolest z ran, o kterých psal náš bratr Petr. A vše se jednou změní v radost. Možná už na této zemi, jistě jednou, na věčné pastorálce.

Závěr: Ďábel obchází a hledá, koho by pohltil a může proti nám využít i naše zranění a bolesti. Proto je důležité, aby nás bolest nejen nezatvrdila, ale aby nás proměnila. Petr ukazuje

tři nástroje – společenství, milost a pojmenování pravdy s cílem aby, co nás bolí, jsme dali do Božího světla.